

Za tohoto stavu věci nemůže se ovšem nař. rozhodnutí opíratí o dozorčí moc, která báh. hejtmanství podle § 4 zák. o hor. úřadech přináleží, a do popředí vystupuje otázka rekursní legitimace záv. rady, neboť akt úřadu nižšího, který vydán byl ve věci stran a není zmatečný, může býti vyšší instancí zkoumán a zrušen toliko k opravnému prostředku, podanému stranou k tomu legitimovanou, leda že by úřad vyšší byl nadán mocí dozorčí, na základě které by mohl rušiti i individuální správní akty úřadu nižšího, jež byly vydány ve věcech stran a založily individuální právní situace. Takovéto moci dozorčí nemůže se však žal. úřad dovolávati. Pokud pak jde o rekursní legitimaci záv. rady, neměl o ní nss pochybnosti, maje na zřeteli zákonnou působnost, která záv. radě v § 2 zák. č. 144/20 je přikázána. Stačí v té příčině poukázati na nář. Boh. A 7951/29, kde postavení záv. rady jakožto strany ve věcech dozorčích bylo podrobným vyšetřením zjištěno.

Tím jest sporný případ úplně vyřízen, neboť báh. hejtmanství obmezilo se na to, že výrok rev. úřadu zrušilo pro absolutní nepřislusnost, vyloživši nesprávně ustanovení § 19 bodu 2 zák. č. 144/20. Báh. hejtmanství tedy neučinilo výroku o tom, zdali báhsko-úřednímu schválení změny služ. řádu navržené záv. správou stojí v cestě nějaké překážky právní. Zejména nezabývalo se otázkou, zdali úřad revírní, vykonávaje svoji moc dozorčí, je povinen zkoumati, zdali předložená osnova řádu služebního souhlasí s modalitami individuálních smluv služebních, pokud se týče s modalitami smlouvy kolektivní, a zdali jest k tomu povinen i tehdy, když případný rozpor s žádné strany není vytýkán.

Neměl tudíž ani nss podnětu otázkami těmi se zabývati, nýbrž musil se obmeziti na jedinou otázku, žal. úřadem judikátně rozřešenou, t. j. na otázku příslusnosti úřadu revírního k vydání předmětného opatření. V té příčině bylo však nař. rozhodnutí, jímž tato příslusnost rev. báh. úřadu byla popřena, zrušiti z důvodů svrchu uvedených pro nezákonnost.

Č. 8415.

Policejní řízení trestní: * V policejním řízení trestním nemůže úřad odmítnouti slyšení vývodních svědků obviněným nabídnutých jen z toho důvodu, že shledává dostatečný podklad pro úsudek o vině obviněného v průvodech svědčících proti obviněnému.

(Nález ze dne 6. února 1930 č. 21.270/28.)

Prejudikatura: Boh. A 2598/23, 2833/23.

Věc: Rudolf K. v P. proti zemské správě politické v Praze o přešupek zákona o osmihodinné době pracovní.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem osp-é z 20. října 1926 byl st-1 odsouzen podle § 13 zák. č. 91/18 k trestu vězení na 14 dnů, poněvadž dovolil dne 19. února a 5. května 1926 ve své pekařské dílně pracovati u válu již před 5. hod. ranní, ačkoliv noční práce, t. j. práce od 10. hodiny ve-

černí do 5. hodiny ranní, jest v pekárnách podle ustanovení bodu 1. § 8 zák. o osmihodinné době pracovní zakázána. — Zsp v Praze rozhodnutím z 13. listopadu 1926 nevyhověla odvolání proti tomu podanému vyslovivši, že skutková podstata přestupku přičítaného st-li k vině jest zjištěna seznáním stráže a kontrolora Františka P. — Toto rozhodnutí bylo nss-em zrušeno pro vady řízení.

Rozhoduje znovu o odvolání podaném st-lem proti nálezu osp-é z 20. října 1926, nevyhověl mu žal. úřad nař. rozhodnutím s odůvodněním, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána seznáním stráže a kontrolorů P. a M. St-lem nabídnutý důkaz výsledkem osob uvedených v odvolání žal. úřad nepřipustil, ježto má skutkovou podstatu přestupku spáchaného st-lem za plně prokázanou v prvním případě, pokud jde o přestupek, spáchaný dne 19. února 1926 seznáním strážníka Rudolfa R. a výpovědí kontrolora Františka M., v případě druhém pak, pokud jde o přestupek spáchaný dne 5. května 1926, seznáním strážníka Emila U. a kontrolora Františka P., z nichž první svoji výpověď potvrdil s odvoláním na služ. přísahu.

O stížnosti podané natoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —

Žal. úřad odmítl provést st-lem nabídnutý důkaz svědecký z toho důvodu, že jej pokládal vzhledem k výsledku řízení za zbytečný. Jest ovšem pravda, že jest zůstaveno uvážení úřadu, aby ocenil důkazy, neboť také trestní řízení policejní spočívá na zásadě volného hodnocení prostředků průvodních. Avšak toto ocenění se může přirozeně týkati pouze důkazů již provedených. Nemůže tudíž úřad odmítnouti důkazy nabídnuté o relevantních okolnostech jako zbytečné již předem jen proto, že shledává dostatečný podklad pro úsudek o vině v průvodech svědčících proti obviněnému. Podle zásady oficiality a materiální pravdy, ovládající trestní řízení správní, jest povinností úřadu vyšetřiti i okolnosti svědčící ve prospěch obviněného, okolnosti svědčící pro jeho vinu i proti ní uvážiti, je oceniti a pak rozhodnouti. Provádějíc tyto zásady předpisuje min. nař. z 5. března 1858 č. 34 ř. z., jež upravuje trestní řízení správní před úřady I. stolice, že do rubriky VI. trestního rejstříku jest zapsati »výpovědi svědků a znalců ve prospěch obviněného nebo proti němu.« Úřad se tedy mýlí, má-li za to, že nemusí slyšeti svědka, kterým obviněný chce prokázati svoji nevinu, jestliže má po ruce výpovědi svědků svědčících proti st-li (srov. na př. nál. Boh. A 2598/1923 a 2833/1923).

V konkrétním případě nebyl připuštěn důkaz nabídnutý st-lem o tom, že se v jeho závodě před 5. hod. ranní u válu nepracovalo, tedy důkaz o okolnosti, rozhodné pro posouzení skutkové podstaty přestupku kladeného st-li za vinu. Tím byla způsobena podstatná vada řízení. Poněvadž vada ta byla způsobena nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 8416.

Bytová péče. — Řízení správní: Obmezení instančního postupu ve věcech zajištění bytů pro státní zaměstnance.

(Nález ze dne 6. února 1930 č. 1500.)